

Георги Саранеделчев има интересна съдба. Той е роден около 1852 и истинските му родители не са известни.

В средата на 50-те години на 19в. бушува Кримската война. Част от редовната турска войска, участваща във войната, преминава през България, включително и през Казанлъшко. Един ден, откъм старопланинския проход "Боаза", турски конен ескадрон слиза до казанлъшкото село Лаханлии (преименувано в началото на 20в на с. Ветрен). Един от войниците носи във вързоп дрехи бебенце. Пита уплашените селянки има ли в селото майка-кърмачка. Не получава отговор и това го кара да обясни, че търси кърмачка, за да ѝ даде бебенцето, което също е кърмаче и се нуждае от кърмене. Насочили са го към къщата, където е живееело семейството на Димитър, сдобило се наскоро с момиченце. Турският войник занесъл своя необичаен багаж и допълнил, че родителите на детенцето са били убити, но той се е трогнал от раздиращото се от плач бебенце, затова го е взел. През селата, откъдето са минали, е питал за кърмачка, на която да го предаде, за да го гледа. Казал това и препуснал с коня си да догони ескадрона. Така и не станало ясно къде точно е намерено малкото момченце, което кръстили Георги и заедно с дъщеричката си отгледали като свой син.

За последвалата съдба на Георги предаваме дословно разказа на Митка Саранеделчева, записан на 17.08.1983г.: „Бащата на Георги, Димитър, починал и майка му взела, че повторила. Завела там, при втория си мъж, дъщеря си и Георги. Онзи човек бил чорбаджия, имал много стока, добитък, овце. Направил Георги овчар. Види се, добре са го гледали, щото имал хубави навуца с черни върви, на които акранчетата (връстниците) много му завиждали. Пасял овцете Георги, ама веднъж едно ли, две ли турчета го натиснали да му вземат навуцата с черни върви. Той като извадил кривака и като пухнал турчина и той умрял, а Георги оставил овцете и избягал в града (Казанлък). Имал вуйчо там и той работил този занаят - ковачеството. Той го прибрал. Така Георги изучил занаята. Почнал да работи. Тъй ама, какво му е дошло на акъла, та види се, било е вече след войната (Руско-турската 1877-78 г.), решил да отиде да види близките си във Ветрен. Баща му, повторния, рекъл: „Къде ще се връщаш в града, остани си тук, ще ти купя овце и друга стока, ще ти направя къща, ще се задомиш тук, край нас да бъдеш, ще ти дам ниви". Георги склонил и пак останал във Ветрен, и пак започнал да пасе овцете. Колко ги пасъл, не знам, но един път някакъв роднина на убитото турче му рекъл: „Кво правиш тук, бе?" и го напопържал. „Като те хвана с кривака, ще ти кажа `кво правя!" отговорил Георги, но види се, разбрал, че ако остане там, постоянно ще си има разправии с роднините на турчето, и се прибрал в Казанлък, при вуйчо си.

Тогава Георги се запознал с Минка и се женят, като идва да живее в нейния двор. Бащата на Минка, дядо Неделчо, останал да живее при най-малката си дъщеря, която се грижила за него, когато остарял."

Познат ли ви се вижда този разказ? Може би за онзи, който е чел четирилогията на Димитър Талев. Известният писател пише първия роман „Железният светилник“, в който описва подобна съдба на Стоян Глаушев през 40-те години на 20-ти век, докато съдбата на Георги Димитров от с. Ветрен, Казанлъшко е разказвана пред неговите деца още в първите години на същия век.

За съдбата на Георги Димитров, приел фамилното име на своята съпруга, може да се добави следното: Най-отпред на двора на своя тъст прави ковашката си работилница, с лице към главната казанлъшка улица. В двора построява три стаички, като от запад, към двора, всяка от тях е имала прозорец с врата. В тези стаички отглеждат част от многолюдното си потомство. В тези стаички през 1919 г. завърналия се от войната негов син Димитър започва първото изработване на мандолини, китари и цигулки. Там учи на този занаят и братята си Петко, Боньо и Иван. Пак там, през 1924 година откриват ателие за струнни музикални инструменти „Кремона“. В края на 20-те и началото на 30-те години в една от същите стаички за известно време се помещава фотоателието на първата жена-фотограф в Казанлък - Донка Саранеделчева, съпруга на Петко. Георги със сина си Стойчо са между учредителите на потребителна железарска кооперация "Успех" - Казанлък. Двамата са били членове на нейния управителен съвет.

Животът на дядо Георги приключва на 11.04.1924г. по един нелеп начин. Третият му син, Петко се разболява от скоротечна туберкулоза. Бащата неволно отпива вода от чашата, от която малко преди това е пил болният син. Така, през 35 дни, първо почива Петко, а след това - 72-годишният му баща.